

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντατόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμ., ἀληθῆς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ του Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πρόπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ἐδρ. Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 23

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

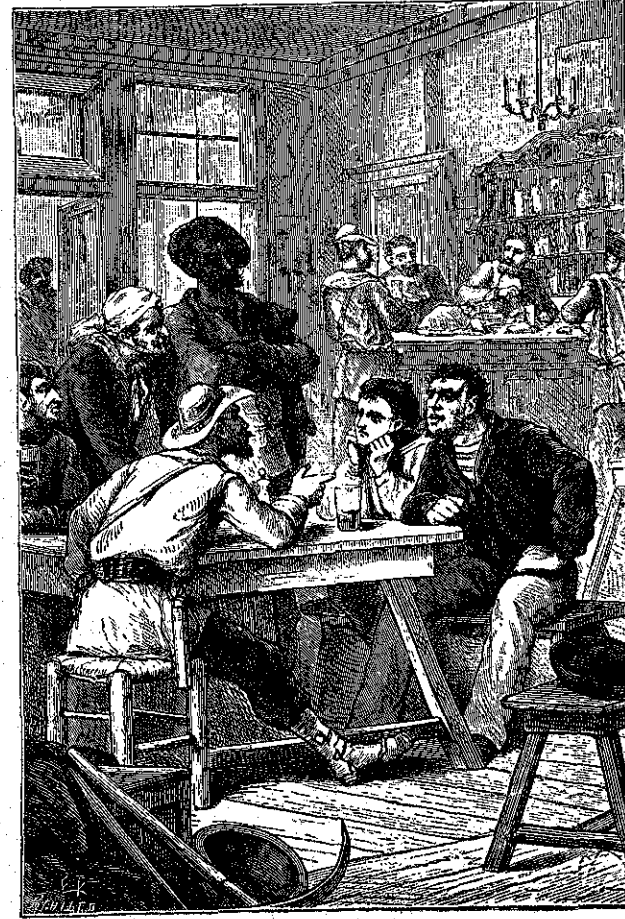
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. — Ὁ πυρετός τοῦ χρυσοῦ. — Λιποταχία ναυτῶν. — Ὁ χρυσοθήρη καὶ τὰ χρυσορραχῆα

Ἐς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρῖνον, τοῦ ὁποῦ το πλοῖον εὐρίσκειται ἤδη ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἀυτὴ ἡ πόλις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἔνδοξον ἡ ἀνακάλυψις τῶν χρυσορραχιῶν, ἦτο ἀλλοτε χωρίον ἀσημάτων. Ἐξήρτατο ἀπὸ τὴν Νέαν Καλιφορνίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1542 ὁ Ἰσπανὸς Καβρίλιο, καὶ ἐξηρεύνησε μετὰ τριανταεξ ἔτη ὁ διάσημος Ἀγγλὸς θαλασσοπόρος Δράκ. Ἡ Ἰσπανία τὴν κατέλαβε κατὰ τὴν δεκάτον ὄχθρον αἰῶνα. Ἀποὺ διετέλεσε πολὺν καιρὸν ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ, ἡ Καλιφορνία κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ περιελήφθη εἰς τὴν ἐμοσπονδίαν των. Ὁ πληθυσμὸς της, ἐνῶ ἦτο τότε 160,000 ψυχαὶ τὸ πολὺ, σήμερον ὑπερβαίνει τὰς 500,000.

Το Μοντέρν, ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα τῆς Καλιφορνίας, ἠγαγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸν τίτλον της εἰς τὴν Ἅγιον Φραγκίσκον. Ἡ πόλις λοιπὸν αὐτὴ, κειμένη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Ἅγιος Φραγκίσκος, δὲν εἶχε κατὰ τὸ 1847 παρὰ 4 ἕως 5 χιλιάδας κατοίκους. Σήμερον ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 200,000 ἀνθρώπους, ἀνήκοντας εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ὁ λιμὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὄραιότερους λιμένας τοῦ κόσμου, καὶ ἔχει μῆκος εικοσιπέντε λευγῶν, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ πολλοὺς μικροτέρους λιμένας καὶ ὀρμίσκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε οἱ λιμένες τῆς Ἁγίας Κλέαρς καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Περιέχει ἐπίσης πολλὰς νήσους, ὡς τὴν γή-

Ἐτυχε νὰ συναντηθῶν εἰς μίαν ταβέρναν. (Σελ. 178. στ. α'.)

Ἄκρον τῆς Ἀστυρίας μὲ τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ Βεατρίκην — ἡ Ἀρσακίδα Λαρίσης μὲ τὸ Μελεξεδένιο Μπουκετάκι — ὁ Κερδὸς Ἐρημὸς μὲ τὴν Ἀερωνοπούλου καὶ Ἀφρικανικὸν Ἥλιον — ὁ Κλέαρτος μὲ τὴν Κάριεν Σύλλα καὶ Ἐφόριον Ἑλληνα — ὁ Ἀντόρειος μὲ τὸ Τροποκάρδο, Τρομοσθῶν Ἀστέρι καὶ Διαβολέλι τὸ Πειραιῶς — ὁ Σπονδαῖος Ἀρθρακὸς μὲ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἐπερήφανον Ἰπέα, Ἐσπερίαν Ἀδρα. Ἐρρικα καὶ Ὀχθη τὸ Σηκουάνα — ἡ Σαυθαλλοῦσα μὲ τὴν Ὀρειοπόλον Φυγὴν, Ὀρειον Θεοπέτρε, Νυκτός, Ἄρτα τῶν Ἰνδῶν καὶ Ἄθρα Καρδιαν — ἡ Ρολὰ Κληρονομία μὲ τὴν Ἀκτιὴν τῶν Σπεσῶν, Χιακὴν Πανσέληνον, Ἐνδοχὸν Μεσολόγγιον, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον καὶ Μιθριδάτην — ἡ Πάλλουσα Καρδία μὲ τὸν Ἄετον τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀφραν Γκατέ — ὁ Ἄετον τῆς Χαιρωνείας μὲ τὸ Μολὸν Λαθε καὶ Ἀρθος τῆς Θεσσαλίας — ἡ Ἀθά Καρδία μὲ τὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἄετον τῆς Ἐρήμου, Μουστρηιῶδη Φύων, Ἐνδοχὸν Μεσολόγγιον καὶ Ἰδεῶδες Κουκλάκι — τὸ Σνομένο Ἄστέρι μὲ τὴν Ἰδανικὴν Γλυκότητα, Κόρη τὸ Μοριῶ, Νηρηδα τῶν Λαον, Λευκανθεμίδα καὶ Πολυχρῶμον Χρυσάλλδα — ὁ Μιάρδος Μπία μὲ τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδιῶς — ὁ Ἐπερήφανος Ἰπέες μὲ τὸν Ἐπερήφανον Στρατιώτην, Ἄριστον Ποδηλάτην, Ἄριστον τῆς Ἐρήμου, Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας καὶ Παιδικὴν Χαράν — ὁ Χιακὸς Ἀεμῖος μὲ τὴν Ὀρεάδα τῆς Χίου καὶ Κομῆτην τῆς Χίου — ὁ Κουτοπόνηρος μὲ τὴν Ζαππίδα, Μαγνητικὴν Βελὸν, Κουσαιμόδον, Θερινὴν Βροχὴν καὶ Ἐντυγῆ Θρητήν — ὁ Τόλος Ὀκυλλιοῦ μὲ τὸ Ἐνδοχὸν Μεσολόγγιον, Ζαππίδα καὶ Μαρίδα τὸ Εὐρίπον — τὸ Σπῆλαιον Λοζαπατῆρ μὲ τὸν Ἄετον τῆς Ἐρήμου, Ἄκρον τῆς Ἀστυρίας, Πριγκίπισσιν τῶν Ἀθηνῶν, Ἀσημονιμένην καὶ Ὀρειον Θεοπέτρε Νυκτός.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἀνταποδύσονται πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἐπιθυμητά.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸν κινῆμα στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Ἄριστον Ποδηλάτην (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Νουσταλγῶσαν Ἀθῖδα (χάρω ποὺ ἐγίνε καλά) Ἄλσος τῆς Κηρυσσίδας (εἶδος βέλεια διὰ ποῖον λόγον δὲν ἐδημοσιεύαται, πληροφορία σου τώρα καὶ κατηγορήσαν γενικῶς καὶ ἡσυχάσαμεν) Πεν-Χὸ (ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδελφὴ σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, ἔγινεν ἐντελὸς καλῶς) Κόκκινον Κρίνον ([E] εὐγε, ὦρα καὶ περιγραφῆ τῆς ἐκδρομῆς, καὶ καλλιγραφικωτάτη) Δουλοῦδι τῆς Καρδιῶς ([E] ὦρα καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου, ἀλλὰ μόνον ποὺ δὲν ἔχει τίποτε νάποσάω : τ' ἀλογοπαίγνια περὶ ὀργάνων ἐξηγητήσαν διὰ τὸ ἀτυχὲς Γουφύλλι ἔγραψα ἐγὼ αἱ πληροφορίες κατηρηθήσαν) Παιδικὴν Χαράν (ἡ λύσις ὀρθή, ἀλλὰ πὺς νὰ σου μετρήθῃ ἀποὺ ἐλασημένους νὰ τὴν γράψῃς εἰς τὴν θέσιν της ; νὰ εὐρὼ τὸ χαρτὶ σου καὶ νὰ τὴν γράψω ἐγὼ ; ὥρες θὰ ἔπρεπε νὰ ψάγῃω, καὶ φαντάσου ἂν εὐκαίρω) Ζαχαρέριον Ἀθροῶπον (λοιπὸν, σοὺ εὐχαίρω καλὴν ἐπιτυχίαν) ἐλπίζω ὅτι ὁ Γιαμομπετίκος θὰ σου στείλῃ τὰ σταγάρια ποὺ σου ὑπέσχεθ' ἀπὸ τὴν Γερμανίαν) Τζιριζάντζουλαν (μὲ ἐν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα ὅταν θὰ δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα τοῦ Βεσπανάματος, θὰ ἴδῃς) Ἐρπιδρὸν Καμελίαν (ὄμοι εἶνε καλά, σ' ἐνθυμούμεθα καὶ σὲ χαριστοῦν) Ἄε Λάιφ τῆς Νεαπόλεως (τί συμπτῶσις ! καὶ ἄλλος μὲ ἔκαμε τὴν ἰδίαν πρότασιν, καὶ τοῦ ἀπήνηθα ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ) οἱ συνδρομηταὶ εἶνε ὄλγοι διὰ νὰ συναθῆ τὸς μεγάλον ποσόν

ἓκ μικρῶς εἰς φορᾶ : Ὀλυμπιον (ἔσται) Ἰσθμὸν τοῦ Παναμά, Σιρ Λά Φαλονά, Ἐρμημίδα (ἔσται) Ναυαγὸν τῆς Κρητίας (χάρω διὰ τὴν ἀπόρασίν σου, καὶ εἶθε νὰ διαπρέψῃς ὅσον ὁ ἀδελφός σου χριστιανός εἰς τὴν Δουλοῦδι τῆς Νύμφης) Τύλλον Ὀστούλιον (ἐγγέλμα μὲ τὸ ἀνέκδοτόν σου) Ἄετον τῆς Ἐρήμου (τὴν ἑλὰθα τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην μὲ τὴν κάρταν) χάρω ποὺ ἡ ἀσθένεια σου ἦτο παροδική αἱ ἀπαντήσεις σου εἰς τοὺς Διαγωνισμούς ἐλήθησαν [E] διὰ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν, ποὺ μου γράψῃς διὰ τὴν δαβρέλλαν) Κλειδα τὸ Πόριον (ἔσται) Νουσταλγῶσαν Ἀθῖδα (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἀλκονοῖδα (ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ ἱκανός προσκληθῆς εἰς τὴν Ἄετον διὰ μίαν ἐγχειρήσειν κ' ἔσπευγε πολὺν βραχυπρόθετος ἄλλως θὰ τοῦ ἔλεγα νὰ ἔλθῃ νὰ σαι ἐπισκερθεῖ) Μεγαῖλα Λοῖζον (ἐλὰθα) Μικρὸν Ἀθηναῖον (ναί) Στέφανον Κυριακῶ, εὐγε διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν ὁ κ. Φαίδων ἐνθουσιάζῃ ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, ἔγραψα ἰδιαιτέρως εἰς τὸν φίλον μας Φ. Πουπουλίδη καὶ θὰ σου πῇ) Κρητικὸν Ἀρθος (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομητής σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαβήσεις εἰσι μόνος ἐκεῖ, ὅστε ἔχεις εὐρὴν πεδῖον ὀράσεως ἔμπρὸς λοιπὸν) Ἰδεῶδες Κουκλάκι (ἀμῶσις τὰ ἔσται) Ἐνδοχὸν Μεσολόγγιον (τὸ παρκαχμάτε μὲ τ' Ἀλογοπαίγνια ὁ Ἀνανίας κοντεῖν νὰ τραβῆθῃ μὲ τὰ τῶσα ποὺ λαμβάνει . . . ἅς εἶνε ὅμοιο, ὅταν εἶνε ἔξυπνα, δὲν τὸν κακοραίνεται τίποτε ἀκόμη διὰ τὸ σῆμα θεαν εἶνε κατὰ τὸν ἴσον ποὺ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσετε) Ἰωάννην Ἀθ Ἰσπανίαν (ἔσται εἰς δευτέρου) Δ. Ζαφειρίδη (ἐλὰθα) Βεατρίκην (εἰσαι εὐχαριστημένη μὲ τὴν παρκαχμάσιν τῆς προθεσμίας ; πὺς μαντεύσω τὰς ἐπιθυμίας σου !) Ταπεινὸν Γιανομῖ ([E] διὰ τὴν ὄρατιν ἐπιστολήν ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστῶ πολὺ) Πράσινο Χαβίταρι (καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν, καὶ καλὰς διακοπὰς) Θεοπόβλητον Μοριῶ, Ζωντανὸν Ἀρθος (εἶ, πὺς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις ;) Μελεχρῶν Ἀκτινα (ἴσθι τὸ εἶπα πολλὰκις δὲν τε δημοσιεύω ὅλα σὺ ἐξαιρούμεθα νὰ μου στέλλῃς, καὶ θὰ ἴδῃς κανένα ἐκεί που δὲν τὸ περιμένει) Τζάνιον Ἀνακατωμένο (ναί) Φέρε-Ἀόος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλὰθα μετὰ τὴν 24 Μαῖου θανατήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

276. **Αεξίγριφος.**
Μέγας ἀγαματοποῖος
Μὲ σύνδεσμον κ' ἐπίρρημα ἠνώθη.
Καὶ Ἀθηναῖος στρατηγός.
Ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἐκανερόθη.
Ἐσε λη ὑπὸ τῆς ἀρις τοῦ Κάμμου.

277. **Συλλαβόγριφος.**
Δύο ἀνήσεις ἕκαμαν . . .
Κατὰφασιν θὰ πῆτε ;
— Ὀχι ! — Ἄλλᾳ ; . . . — Εἰς τὸ νερὸ
Μιὰ τρύπα . . . Θά το βρῆτε ;
Ἐστὴ ὑπὸ τὸ φ' Ἀρχιμακρομνηστῶ.

278. **Πυραμίδας.**
+ Οἱ σκυροὶ ἀποτελοῦν Τύραννον.
* + * = Θεά
* + * + * = Φυσικὸν φαινόμενον.
* * + * * * = Κράτος ἀσιατικόν.
* * * + * * * * = Ἀρχαῖος ποιητής.
Ἐστὴ ὑπὸ τὸ Κ' Κιργαῖον Κόλπον.

279. **Μεταγραμματισμός.**
Ἄν τὴν μέσην του ἀλλάξῃ
Βασιλεὺς τῆς τῶν Θεραῶν,

Ποταμοὺς τῆς θὰ προβάλλῃ,
Ἐκ τῶν βυρραπαικῶν.
Ἐστὴ ὑπὸ τῆς Ἡμεῖδος τοῦ Ζαλόγγου.

280. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**
Μίρος ἄνθους — ἀντονομία = πρόθεσις +
Προφήτης — σύ.δισμος = κάτοικος χώρας

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Τετάν.
Ἐστὴ ὑπὸ τοῦ Κράδους.

281. **Κρυπτογραφικὸν.**
1 2 3 4 5 6 = Ἐπιστολογράφος.
2 3 5 6 = Χρόνος.
3 6 2 = Σύνδεσμος.
4 3 4 5 = Ἀρχαία βασίλισσα.
5 2 = Τραφεῖ.
6 2 3 = Ἐπίρρημα.

Ἐστὴ ὑπὸ τοῦ Θεοσπαστοῦ τῶν Κυθίων.
282—286. **Συμφωνόγριφος.**

Διὰ δύο συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὅσας ἴσους φορὰς ἐπαναλαμβάνομένων, καὶ διὰ τῶν κάτω φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις :

αο - αο - αοο - ισο - αοο
Ἐστὴ ὑπὸ τῆς Μυστηρίουδος Ἰόσους.

287. **Μεσοστιχίς.**
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν :

1, Ἀρχαῖος συγγραφεὺς, 2, Στρατηγὸς Ἀθηνάϊος, 3, Νῆτος, 4, Ἀρχαία Βασίλισσα, 5, Ὀμοῖος, 6, Ἡρώς.

Ἐστὴ ὑπὸ τῆς Βιοβίτας τοῦ Χελμού.
288. **Φωνηεντόλιπον.**

λλν - πδς - πγγν - δς - σ - μνσθ.
Ἐστὴ ὑπὸ τὸ Κερμασικὸν Ροδιάνου.

289. **Γρίφος.**
ορθ
ο
ο
ο π ι ο τ ὄση ρίν.
ο ο
ο Ἐστὴ ὑπὸ Δι. Β Βαθαμίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῦ συνδρομητῆς μὲς λεπτα 5 μόνον. Ἐλάττωσις ἄρας 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ ἀδελτάκια πασῶν τῶν χωρῶν ἀπὸ σήμερον μέχρι τοῦ προσεχέως Ἀπριλίου 1904. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Φῶτιος Ἐμ. Πουπουλίδης, Rodosto (Turquie). (Γ-19)

Ἐκδοθήσεται ὁλονὴν καὶ θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς :

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ

ΤῶΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Κομφότατος τόμος, ἀπαράλλακτος μὲ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὠραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγεῖλαι, συνοδευόμενα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Οι ναυτικοί ωρτίστησαν ότι θα εγύριζαν ανελλιπώς εις τό καράβι.

Εκράτησαν τον λόγον των πραγματικώς, εκτός από τον Βερνάρδον και ένα άλλον ναύτην, που δεν του έκοβε πολύ τό μυαλό του και τού όποιου τό όνομα ήτο Ίερώνυμος Σιρνίνος. Οι δύο αυτόι έτυχε κατά δυστυχίαν να συναντηθούν εις μιάν ταβέρναν με μιάν συμμοριάν χρυσοθηρών, οι όποιοι επέστρεφαν από τό μέρη όπου έδραίνε χρυσός και είχαν φέρη από εκεί πλούσια κέρδη.

Τά πράγματα που διηγούντο, τόσον άναφαν κ' έφλόγιζαν τήν φαντασίαν τού Βερνάρδου και τού Ίερώνυμου, ώστε απέφασαν να φύγουν και αυτοι δια τό μεταλλεία.

Έδοκίμασαν να παρασύρουν μαζί των και τον Ανδρίκον, αλλά αυτός ήρνήθη να δώση άκρόασιν εις τά λόγια των.

— Βλάκα, τού είπεν ο Βερνάρδος, σολογίσου μονάχα πώς θά γυρίσης με τες τσέπες σου γεμάτες από μάλαμυα για να στείλῃς στή μάνα σου και τες αδελφές σου.

— Αλήθεια λές, είπε με ένα στεναγμόν ο Ανδρίκος, αλλά θυμήσου και σύ τί μας είπε χθές ο καπετάνιος.

— Μπα! κουταμάρες. Δεν κυττάς τί κάνουν οι ναυτες πών άλλων караβιών;... Έλα μαζί μας, πάμε!

— Όχι, απήντησε με σταθερότητα ο Ανδρίκος: τού καθήκόν μου λέγει να μείνω εδώ, και θά μείνω.

— Τούλάχιστον, μήν πῆς και μας προδώσης, είπεν ο Ίερώνυμος.

— Όσο γι' αυτό δεν είνε ρόβος, είπεν ο Βερνάρδος.

Απεμακρύνθησαν άμέσως από τον Ανδρίκον, και τήν άλλην ημέραν τού πρωι έφυγαν λαθραίως.

— Αυτό τό παιδί παίρνει κακό δρόμο, έμουρμούρισην ο πλοίαρχος όταν άντελήθη τήν άπουσίαν τού Βερνάρδου. Άν ο πατέρας του έζούσε, τί ντροπή γι' αυτόν!

Ός είπαμεν προηγουμένως, ο κ. Βιλνιέρ ήτον αντιπρόσωπος μιᾶς μεγάλης έμπορικῆς Εταιρείας, και ή Καλιφορνία τού παρουσίαζε εύρύτατον πεδίον προς μελέτην.

— Νομίζετε ότι ήμπορούμεν να μείνωμεν δεκαπέντε ήμέρας εδώ, χωρίς να λιποτακτήσουν οι ναυταί σας; είπεν εις τον πλοίαρχον Ταγκύ.

— Ναι, απήντησεν ο πλοίαρχος, τώρα ήμπορώ να έγγηθώ δι' αυτούς. Έπειδή όμως ή πίστις των λαμπρών αυτών άνθρώπων αξίζει ν' άνταμειφθῃ, θά τους δώσω τήν άδειαν να έργασθούν δια λογαριασμόν των έξω εις τήν πόλιν· θά βγαίνουν με τήν σειράν των.

Πρέπει να είπωμεν ότι τήν εποχήν εκείνην οι έργατικοί εκέρδιζαν πολλά χρήματα εις τον Άγιον Φραγκίσκον.

Οι ύπηρέτηι των καφνεϊών παίρναν έως 80 φράγκα τήν ήμέραν. Οι ξυλουργοί και οι άλλοι τεχνίται έκπαυον μεροκάματα 120 φράγκων. Ός χυμάλης, ήμπορούσιν ένας γερός άνδρας να κερδίση εύκολα καμμία εξηνταριά φράγκα.

Έννοείται, ότι και τά φαχώτιστα και τά ένοίκια είχαν τιμάς αναλόγους: επομένως τά κέρδη ήσαν πραγματικώς πολυκατώτερα παρ' όσον έφαινότο.

Η καλή διαγωγή και ή τιμιότης πάντοτε εκτιμώνται εις κάθε τόπον. και δι' αυτό οι ναυταί τού Ζ' α - Μ π' α ρ τ εύρήκαν γρήγορα εργασίαν με καλους όρους.

Ο Τζανής επήγεν εις τό μπαζάκι ένδς ξυλουργού, ο όποιος τού έδιδε 60 φράγκα τήν ήμέραν. Ο Νορξέν έγινε ακχοφόρος, και ο Φλατάκ, που ήτον επιτήδειος σαν τή μαϊμού, έγινε πλανόδιος κουρεύς: τού έτυχαν ήμέραι που εκέρδισην έως 200 φράγκα.

Άν έρωτάτε δια τον Ανδρίκον, ο όποιος έφαινετο τούλάχιστον δύο χρόνια μεγαλύτερος παρ' όσον ήτο πραγματικώς, έγινε οφουκομιστής και έκαμνε θελήματα εις τήν πόλιν. Ο ξυλουργός τού πλοίου τού κατεσκευάσε ένα είδος χαμαλί - κας εις τό άνάστημα τού και ο μούτσος, με τήν δραστηριότητα, τήν τιμιότητα και τήν έξυπανάδα του, γρήγορα απέκτησε καλήν όποσδήποτε πελατείαν.

Μιάν ήμέραν, ένω εκάθητο εις τήν συνειθισμένην θέσιν του, εις τήν προκυμαίαν, ένας άνθρωπος, φαινόμενος από τά ένδύματά του ότι ήρχετο από τό μεταλλεία και φορτωμένος ως φορτηγόν ζώον, έστάθη εμπρός του.

Άν και μισομεθυσμένος, ο άνθρωπος αυτός δεν είχε κακήν όψιν. Έφαινετό ως πρώην ναυτικόν. Τό γέλιό του ήτο μὲν λιγάκι χονδρό και ζωώδες, αλλά έφανερόνε καλήν ψυχην και ένέπνεε τήν εμπιστοσύνην.

— Παιδί μου, είπεν εις τον Ανδρίκον, ξεύρεις κανένα μέρος όπου, να μπορῃ ένας άνθρωπος, που έχει τό δισάκι του γεμάτο χρυσάφι, να στολισθῃ και να ντυθῃ με ρούχα που να είνε πρώτης τάξεως;

— Μάλιστα, κύριε, είπεν ο Ανδρίκος. Εις τό μεγάλο κατάντημα των Μελβίλ και Συντροφίας! θά εύρετε ό,τι θέλετε.

— Περιήρημα! Πάμε λοιπόν να με οδηγήσης.

— Μάλιστα, κύριε. Ένῶ επήγαιναν, ο χρυσοωρύχος διηγήθη εις τον Ανδρίκον ότι ήρχετο από τό δρυαία, όπου έντος έξ μηνών είχε μαζέψη χρυσόν αξίας 80,000 φράγκων.

— Τώρα, είπε, και τού πουλιού τό γάλα να θελήσω θά τό έχω, και θά καλοζήσω σαν ναύαρχος.

— Είθε πολύ εύτυχής, είπεν ο Ανδρίκος και άναστένανξεν.

— Θά σου άρσει κ' έσένα να κερδίση χρήματα, αϊ, φιλαράκο μου; — Άκούς έκεί! — Και τί θά τάκαμνες; — Θά τα έστειλα στή μητέρα μου και στες αδελφές μου.

Ο χρυσοωρύχος έστάθη. — Τό ξερείς πώς έσύ αξίζεις πείθερο από μένα; Έχω κ' έγώ μιᾶ φτωχή γρηά μητέρα που με περιμένει εκει κάτω, και δεν τήν έσυλλογίσθηκα καθόλου.

— Τώρα που είθε πλούσιος, πρέπει να πάτε να τήν δῃτε, είπε τό ναυτό-πουλο.

— Θά πάω πρώτα να κάμω άλλη μιᾶ εκστρατεία έως τά χρυσοωρυγεϊκ. Γνωρίζω ένα μέρος, όπου είμαι βέβαιος πώς θά μαζέψω επάνω από πενήντα λίτρες χρυσάφι.

— Ναι, μα ή μητέρα σας, σ' αυτό τό διάστημα, τί θ' απογήνη;

Ο χρυσοθήρας έσταμάτησε πάλιν. — Ο μικρός έχει δικιο, ψιθυρίσεν: είμαι ένας άκαρδος. Δεν αξίζω μιᾶ πενήτάρα. Περιμένε, μικρέ.

Έλυσην ένα πλατύ ζωνάρι που είχε τυλιγμένο γύρω στή μέση του, στήν μπλούζα του αποκάτω, και έβγαλε ένα μαύρο και λερωμένο σακκούλι, γεμάτο από χρυσόκοιν.

— Εδώ είνε χρυσάφι για 12,000 φράγκα, είπε. Φύλαξέ μου το, για να τό στείλω στή γριά μου τή μάνα.

— Άμέσως θά τό στείλετε;

— Ω! όχι, σκοτούρα έγινες! Έχω μιᾶ δίψα τώρα... και έπειτα θέλω να βάλω τά καλά μου: θά τα διορθώσουμε τά επίλοιπα άμα ψουσίω. Να, πάρε και σύ μιᾶ σύγγια (80 περίπου φράγκα), να τή δώσης τῆς μητέρας σου. Και τώρα, πάμε!

Καθ' όδόν, ο χρυσοθήρας, ο όποιος έλέγετο Λετουρέ, έσταμάτησεν ακόμη εις δύο ή τρία μπάρ - ρούμ, όπως λέγουν οι Άμερικανοί τά καπηλεϊα όπου πωλοῦν δυνατά ποτά και οινοπνεύματα.

Όταν έμβῆκαν εις τό έμπορικόν, μόλις και μετα βίας εκρατεϊτο στα πόδια του. Ευτυχώς δι' αυτόν, οι έμποροί καθήμερινῶς είχαν να κάμουν με τοιούτου είδους πελάτας και ήξευραν πώς να τους φερθούν.

Τον έντυσαν κατακαινούργα από κεφαλής μέχρι ποδών αντί τῆς μετρίας πληρωμῆς 380 δολλαρίων (1900 φράγκων). Οι έμποροπάλληλοι πολυ εύχαρίστως θά εκρατοῦσαν τά παληόρουχα τού πελάτου μαζί με τήν ζώνη του, αλλά αυτός, μ' όλην τήν μεθην του, δεν έξεκολλούσε τά μάτια του από τον χρυσόν του.

Ένῶ έβγαينαν από τό κατάντημα, ο Ανδρίκος παρετήρησε δύο άνθρώπους που έστέκοντο εις τήν θύραν, ως να επερίμεναν κάποιον. Ένθυμήθη ότι είχαν

ιδῆ εκείνα τά δύο πρόσωπα εις τον δρόμον, όταν δα τά ξαναείδε που έτρεχαν κατόπιν των, μερικὰ ύποψίαί έπέφασαν από τον νουν του.

— Κύριε, είπε προς τον άνθρωπον που συνώδευ, πρέπει να πάμε γρήγορα εις τό ξενοδοχείον. Μᾶς επήραν τό κατόπιν δύο άνθρωποι, και δεν φαίνονται να έχουν καλους σκοπούς.

— Αυτοί, απήντησεν ο χρυσοθήρας, τον όποιον ή μέθη του εκάμνε να τα βλεπή όλα καλά και άγία, αυτοι είνε φίλοι. Στάσου να δῃς.

Έπλησίασε τούς άγνώστους και τούς επροσκάλεσε να πάνε να πιούν μαζί εις τό πρώτον μπάρ - ρούμ που θά εύρισκιν εις τον δρόμον των.

Η πρότασις έγινε δεκτή πριθύμως. Έκάθησαν εις τό ποτοπωλείον, και οι άνδρες εκεινοι επέμειναν πολυ να κεράσουν τον Ανδρίκον: αλλά αυτός ήρνήθη να βάλῃ έστω και μιᾶ σταλαγματιά εις τό στόμα του.

Η νύκτα έν τούτοις επλησίαζε, και είνε γνωστόν πόσον γρήγορα σκοτεινιάζει εις εκείνο τό μέρος τῆς γῆς. Όταν ή παρέα έβῆκεν από τό ποτοπωλείον, ήτο θεοσκοτεινα πλέον. Ο ένας από τούς δύο άγνώστους επιάσε μπράτσο από τά δεξιά τον Λετουρέ, ο άλλος από τ' άριστερά, και επήγαينαν και οι τρεις κ' έτραγουδούσαν, ο Λετουρέ γαλλικά και οι συντροφοί του άγγλικά. Ο Ανδρίκος έτρεχε κατόπιν των, ανήσυχος και σκεπτικός, διότι εμπάντευεν ότι αυτοι οι δῆθεν φίλοι τού καίμενου τού χρυσοθήρα είχαν σκοπόν να τον γδύσουν.

— Μπορείς να φύγῃς, παιδί μου, τῶ είπαν δύο ή τρεις φορές, δεν σε χρειαζόμαστε.

Ο μικρός δεν άπαντούσε τίποτε, αλλά, άν και κουρασμένος, ακολουθούσε πάντα τούς τρεις άνδρας.

Μ' όλην τήν μεθην του, ο Λετουρέ είχε διατηρήσει εις τήν μνήμη του τήν άμυδράν άνάμνησιν του χρυσού που είχε παραδώσει εις τό ναυτόπουλο.

Έστρεψε κάποτε και ψιθύριζε μερικὰ του περδευόμενα λόγια δια τό σακκούλι του.

— Τι λέγει; ήρώτησεν ένας από τούς Άμερικανούς.

— Τι να πῆ; απήντησεν ο Ανδρίκος, εις τό μυαλό τού όποιου ήλθεν έξαφνα μιᾶ ιδέα: μιλεϊ για ένα μεγάλο σάκκο με χρυσή σόνη που άφισε σ' ένα χαμάλη πριν να πάῃ στο έμπορικόν, και θέλει ως φαίνεται να τον ξαναπάρη.

— Και είνε πολυ μεγάλος αυτός ο σάκκος;

— Ω! μάλιστα, κύριε, είπεν ο Ανδρίκος: τόσος μεγάλος!

[Έπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατά τό γαλλικόν του Alfred de Bréhat.]

ΑΘΗΝΑ: ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ ΠΕΡΙ... ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΥ 'Αγαπητοί μου,

του και μιᾶ επιστολή « προς τον κ. Φαίδωνα », η οποία μ' έκαμε να γελάσω με τήν καρδιά μου. Φανταστήτε ότι ένας μικρός φίλος, — μᾶλλον πολυ μικρός, διότι δεν πιστεύω να είνε περισσότερον από δώδεκα ετών, — μου γράφει από τήν σταφιδοφόρον επαρχίαν του, και μ' έρωτά τί γνώμην έχω περί τού μονοπωλίου τῆς σταφίδος! Είμαι μονοπωλικός ή αντιμονοπωλιακός; Έγκρίνω τήν σύμβασιν όπως έχει, ή παραδέχομαι τās τροποποιήσεις; Και τί φρονῶ; θά ψηφισθῃ υπό τῆς Βουλῆς ή όχι; Και τί στάσιν πρέπει να τηρήσουν οι σταφιδοπαραγωγοί έν περιπτώσει άποτυχίας; Να καθήσουν ήσυχαι, ή να εκστρατεψουν ένσπολι εις τās Αθήνας;!

Ναι, έγέλασα με τήν καρδίαν μου... Και δια τήν ηλικίαν τού έρωτῶντος, και δια τήν άρμοδιότητα τού έρωτῶμένου. Τι ήμπορώ να ήξεύρω έγώ δια τό ζήτημα τού μονοπωλίου; Μήπως είμαι τραπεζίτης, έμπορος, κτηματίας, οικονομολόγος; Και πάλιν τι ενδιαφέρεται δια τέτοια σοβαρά πράγματα ένας μικρός μαθητής, ώστε να γράφῃ επιστολάς και να συλλέγῃ γνώμας; Μήπως είνε βουλευτής, και πρόκειται να ψηφίσῃ τήν σύμβασιν και θέλει να φωτισθῃ δια να δώση ψῆφον κατά συνείδησιν;

Πολυ περιεργα πράγματα, μα τήν αλήθειαν! Γελῶ και πάλιν σοβαρεύομαι. Διότι δεν ήμπορώ να έννοήσω πώς ένα παιδί είνε δυνατόν να σκοτίζετα εις τοιοῦτον βαθμόν, δια ζήτηματα, τά οποια ενδιαφέρουν τό πολυ-πολυ τούς γονεϊς του. Και έπειτα λέγουν ότι τά παιδιά είνε άμέριμνα και εύτυχη... Ωραία εύτυχία, να έχῃ κανείς τά μαθήματά του, τās εξετάσεις του, όλας τās αρκετά σοβαράς φροντίδας αυτῆς τῆς εποχῆς, και προς επίμετρον να μή κοιμάται, αγωνιῶν και διχ τήν σύμβασιν τού μονοπωλίου! Και δυστυχώς, από τήν άρρωστειαν αυτήν πάσχομεν όλοι οι Ρωμιοί, μικροί και μεγάλοι. Ηάπρόοπτος επιστολή τού μικρού μου φίλου είνε απλῶς ένα σύμπτωμα. Δεν περιορίζομεθα εις τά ζήτηματα τού κύκλου μας: δεν ένθυμούμεθα τό εκάστος έφ' ο' ετάχθη: δεν έννοούμεν να φροντίζωμεν μόνον δι' όσα πρέπει να μας ενδιαφέρουν: αναμηνύομεθα εις όλα: εις

τήν πολιτικήν, εις τά στρατιωτικά, εις τά ναυτικά, εις τά οικονομολογικά. Δεν παρουσιάζεται ζήτημα, χωρίς να μᾶς άπασχολήσῃ, ώστε να ήμεθα οι μόνοι άρμόδιοι, οι μόνοι κατάλληλοι να τό λύσωμεν. Και θεωρούμεν ως κάτι έξετελειστικόν και ταπεινωτικόν τό να μὴν έχωμεν γνώμην, τό να όμολογούμεν ειλικρινῶς ότι αυτό τό πράγμα δε ν είνε για μᾶς. Έτσι έσυνείθισαν και τά παιδιά μας, και βλέπει κανείς τούς «μικρούς πολιτας» να γίνονται έμπαιθεϊς δια ζήτηματα, τά οποια απέχουν τόσον πολυ από τά βιβλία των, τό σχολείον των, τό τόπι των, τās διασκευασίας των και τούς μολυβένιους των στρατιώτας, όσον απέχει και ή ωραία ηλικία των από τήν ηλικίαν των λευκών τριχών, των σκέψων και των φροντίδων.

«Περιμένω άνυπομόνως τήν απάντησιν σας, κύριε Φαίδων: σῶς παρακαλῶ θερμῶς, θερμότερα, να μᾶς εϊπήτε και σεις τήν γνώμην σας περί τού φλέγοντος τούτου ζητήματος...»

«Αχ, να μὴ σ' έχω εδῶ, μικρῆ επιστολογράφε, να σου τραθήξω όλίγον ταῦτι και να σου ψιθυρίσω. «Εσύ, παιδί μου, να κυττάς τή δουλειά σου. Άφινε τούς μεγάλους να κάμουν τήν ιδεικήν των. Άν ψηφισθῇ ή όχι ή σύμβασις, άν θά βλάψῃ ή όχι τήν σταφιδα, σύ δεν θά έχῃς καμμίαν, απολύτως καμμίαν ευθύνην. Θά τήν έχῃς όμως όλόκληρον, άν τυχόν δεν προδιδασθῆς φέτος εις τās εξετάσεις, ή αν προδιδασθῆς με βαθμόν όχι αξιον πολλών συγχαρητηρίων.»

Αυτή είνε, καθαρά και ξεάστερα, ή γνώμη μου περί τού μονοπωλίου. Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Έρχεται ο Δεκέμβριος. Τά δένδρα γίνονται έξαφνα κατάσπρα, και νομίζεις πώς κάποιον χέρι τά πῆρε κ' έχάθησαν. Τά σπουργίτια τραγουδού τήν πεϊνά των σ' όλους τούς μουσικούς τόνους. Άλλά τό χιόνι τά τσακνεί χωρίς να τα λυπηθῃ και εϊρωνικῶς τούς λέγει:

— Σπουργιτάκια, σῶς στρώνω τό τραπεζομάνδηλό να φάτε!

Έρχεται ο Άπρίλιος. Έπάνω στα δένδρα, και τώρα όπως και τότε, ή άσπράδα άπλόνετα άφθονη. Άσπράδα τών λουλουδιών. Άλλά τά σπουργίτια πονηρά, άν και σπουργίτια, φαντάζονται πώς είνε νέα παγίδια, και δεν ζυγόνουν. Δεν γελοῦνται δεύτερη φορά, αυτά.

— Όλη αυτή ή άσπράδα, είνε χωρίς άλλο πάλι χιόνι! Λέγουν...

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Πού είνε η Σταχτοπούτα ;

[Αί Μαγικά Είκονες υπάγονται είν τόν Διαγωνισμόν τών Δύσεων τών Πνευματικών 'Ασκήσεων.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια.)

Μ' εβεβαίωσεν ότι ητο θαυμάσια είνε τήν υγείαν της· άλλ' άφισε νά της ξεφύγη, κατά τή διάστημα τής εσπέρας, ότι είχε χάσει έντελώς τήν όρεξίν της όχι δι' άλλον λόγον, αλλά διότι από τινών μηνών δέν έτρωγε πλέον όσον έχρειάζετο δια νά χορτάση· και τούτο δια ν' άδυνατίση. Είδατε τρέλα, καλέ! Τήν έμάλωσα, έννοείται· άλλα λίγο τήν έμελε. "Εκαμα τήν άνοησίαν νά της είπώ ότι είχε άδυνατίση, και ητο κατενοουσιασμένη. Φαντασθήτε ότι ήθέλησε νά μου ύποστηρίξη, ότι αυτό ητο θρίαμβος του πνεύματος κατά τής ύλης! "Οραίος θρίαμβος, μα τήν αλήθεια! Και οι πόνοι του στομάχου που άπέκτησεν, είνε τάχα και αυτός θρίαμβος του πνεύματος; Είνε η εκδικήσις μάλλον του στομάχου της που τόσο τον έκακομηταχειρίσθη. Αλλ' άς αλλάξωμεν θέμα όμιλίας.

"Η Εύρυδική διεσκέδασεν όλο τή άπόγεια με τους πελάτας, είνε τους όποιους έλεγε δια νά τους γελάση τάχα, έξ αιτίας τής Πρωταπριλιάς, νά κυτάζουν «τ' ψαλάκι που ητανε στο δέντρο άπέναντι.» "Ολοι είχαν ξεκαρδίσθη στά γέλια με τή άστεϊόν της, έντος τής μίς Ο' Νέιλ, η όποια ήθέλησε σοβαρότατα νά τήν διδάξη, ότι τά ψάρια δέν άνεβαιούν ποτε έπάνω στα δένδρα (σαν νά μήν τή ήξευρε και η Εύρυδική τόσο καλά όσον αυτή,) και τής τε είπε με τέτοιον τόνον ώστε τήν έκαμε νά τήν πιάσουν τή κλάματα. "Ητον ακριβώς η ώρα που έπρεπε νά τήν κοίμισω, και δέν ήξευρα τί νά φαντασθώ δια νά τήν παρηγορήσω. "Επιτέλους, επειδή ητο Πρωταπριλιά, και ένα πρωταπριλιάτικο ψέμμα ητο η αίτία όλης τής συμφορας αυτής, τής έπρότεινα νά

παίξωμε ένα παιγνίδι τής Εένης, και μ' αυτό ήμέρωσεν άμέσως. "Αντί δηλαδή νά τήν βάλω νά κοιμηθί είνε τή κρεβάτι τής Εένης, όπως αυτή μου είχαν είπεί, έβαλα είνε τήν θέσιν τής Εύρυδικής ένα μαξιλάρι και στην άκρη του ένα σκουφάκι. Κατόπιν έκοίμισα τήν Εύρυδικήν είνε τή κρεβάτι τής Νάνσης, η όποια έχει ένα από τή επάνω δωμάτια. Δέν ύπόπτευα καν ότι αυτό που έκαμα θά έπαίξει και τών τριών μας τήν ζωήν!

"Η Εένη έπλυνε-έπλυνε τή πιάτα, και δέν είχε τελειώμ' είχα λοιπόν τόν καιρόν νά σακρώσω τή πρωταπριλιάτικο άστειόν μου και νά έπιστρέψω είνε τόν πάγκον του μαγαζιού, χωρίς αυτή νά ύποπτευθί τή παραμικρόν.

"Εκουθεντιάζαμεν ήσυχα και εύμορφα, η Εένη και εγώ, άφου έκλείσαμεν τή μαγαζί, όταν η Βιργινία Κούρτις ήλθε τρεχάτη νά μας είπεί νά πάμε νά ιδούμε τόν κ η ρ ι ω νά της, που είχαν άνοίξη πρό όλίγου. "Ο κ η ρ ι ω ν είνε φυτόν πολύ άπάνιον, τή όποϊον άνθίζει τήν νύκτα, και μάάλιστα δέν άνθίζει παρά μίαν μόνην φοράν είνε τήν ζωήν του. Θά ητο λοιπόν μεγάλη συνάθροισις είνε τής Βιργινίας, δια νά ιδούν αυτό τή θαύμα, και μία από τας έξαδέλφους της έπρόκειτο νά έλθη από τή Χάλιφας επίτηδες δια νά θυμάση τή εκτακτόν άνθος.

"Εν τούτοις η μίς "Οσγούδ (είνε έλέγετο αυτή η έξαδέλφη,) δέν είχαν έλθη με τή τραϊνον, τή όποϊον έπρεπε νά τήν φέρη, και, όταν η Βιργινία μας το είπε, δέν ήξεύρω πως μας κατέβηκεν η τρελή ιδέα νά μεταμφιεσθώ και νά καμωθώ πως ημουν αυτή η μίς "Οσγούδ, τήν όποϊν κανείς δέν έγνώριζεν είνε τή Κιμπαστέον· πρωταπριλιάτικο άστειό, αριθμός δύο!...

"Η Βιργινία, είνε τήν όποϊαν άνεκοίνωσα τήν ιδέα μου, άμέσως ένθουσιάστη, και με τήν βοήθειαν τής θείας "Ελίτας, η όποια είχαν έπιστρέψη, αί φίλοι μου μ' έστόλισαν όπως τας ώδήγησεν η φαντασία των. Μου έφόρσαν τή νυφιάτικο φόρεμα τών έπισκέψεων τής κυρίας Γκλιθίνης, τή όποϊον από είκοσαετίας σχεδόν είχε νά ιδη τή φως, και τή όποϊον εξετρώπυσαν είνε τή βάθη μιάς ντουλάπας. "Ητο από στακτι μεταξωτόν, στολισμένο με δαντέλλες μαύρας, με μίαν ούραν δύο μέτρα μεγάλην. Κατ'όρθωσαν με τή πολλά νά τήν ταιριάσουν έπάνω μου μ' ένα σωρό καρφίτσες, και άφου με παρηγάμισαν με βαμβάκια, διότι δέν είμαι εγώ τόσον χονδρή όσον ητο μίαν φοράν η κυρία Γκλιθίνης. Κατόπι, μ' έπουδράρισαν, μου άσπρισαν τή φρύδια διά νά με κάμουν άγνωρίστη, και μου έσκέπασαν τή μαλλιά με άλευρι, διότι η μίς "Οσγούδ έχει κι' άλλας ψαρά μαλλιά, αν και δέν έπέρασε πρό πολλού τή τρίχνα. "Ενα κτένισμα με μίαν κτέναν

βαλμένην όρθην είνε τόν κότσον, συνελήρωσε τή μασκάρουμά μου. "Εκύτταξα είνε τή καθρέπτην και δέν άνεγνώρισα τόν έαυτόν μου.

"Ανεχώρησαμεν. "Η Βιργινία και η Εένη εγελοΰσαν σαν τρελές είνε όλον τόν δρόμον. "Εγώ, έσκεπτόμην αν θά κατ'όρθωνα νά κρατήσω τόν ρόλον μου μέχρι τέλους, και άρχισα νά μετανοώ λιγάκι που τον ανέλαβα. Μετενόησα πολύ περισσότερο κατόπι, καθώς θά ιδήτε!

"Η αίθουσα τής κυρίας Κοϋρτίς ητο γεμάτη από άνθρώπους που έστέκοντο γύρω είνε τόν κηριόνα της και έκαμναν τή εγώμιον τής εύμορφίας της. Φαντασθήτε ένα άνθος κάτασπρο και γυαλιστό, που μοιάζει λίγο με τή νερόκρινον, άλλα πολύ ωραιότερον και μεγάλο σαν ένα φυτζάκι του τσαγιού· ητο θαυμάσιον!

"Αφου είδοποίησε κρυφά από τους άλλους τήν μητέρα της, με παρουσίασεν η Βιργινία είνε τούς καλεσμένους και τας καλεσμένας: "Η μίς "Οσγούδ, έξαδέλφη μου, η όποια ήλθεν από τή Χάλιφας», έλεγε. Κανένας δέν μ' έγνώρισε! Μ' εκύτταξαν από κοντά και από μακριά, και έφάνησαν ότι με ηύραν νέαν τελείως καθώς-πρέπει. Δέν έρχόμουν τάχα από τή Χάλιφας; "Είχα όλην τήν ύπεροχήν η όποια διακρίνει μίαν πρωτεουσιάναν από τας γυναίκας τής έξοχής!

"Η μίς Τόπλιφ μου έκαμεν ύποδοχήν εγκαρδιωτάτην. Τίποτε από τή συνειθισμένην ύπεροφίαν της. "Η μίς "Οσγούδ, η όποια είνε πλουσιωτάτη, ητο φυσικά τής τάξεως της! "Η Χαρά μου άπηύθυσε τή χαριέστερον των μειδιημάτων της. "Η Μαρία Σέλδεν μου έκαμε δειλά μίαν ύπόκλησιν. Τέλος πάντων όλοι εγελάσθησαν, εκτός από τόν Κάρολον. "Ολίγον έλειψε νά κιάσω τή γέλια όταν τόν εκύτταξα, διότι τόσο καθαρά μου έλεγαν τή μάτια του ότι με είχαν άγνωρίση! "Εξάρωνα τή φρύδια μου δια νά τήν δώσω νά καταλάβη ότι έπρεπε νά με άφήση ήσυχη· άλλ' αυτός έκαμωθή ότι δέν έκατάλαβε τίποτε, και, μισή ώρα σωστή, δέν μ' άφισεν από κοντά. "Ετραβούσα κυριολεκτικώς μαρτύριον δια νά κρατήσω τήν σοβαρότητα μου. Αί δεσποϊνίδες όλες έλεγαν μεταξύ των ότι ποτε δέν είχαν ιδη τόν Κάρολον Πρέστων νά φέρεται με τόσον θάρρος, που δέν του έστεκε διόλου· άλλα ούτε μ' αυτό δέν ύποπτευθθησαν τίποτε. Σήμερον ο Κάρολος είνε ο έννοουμένος των· τί διαφορά, αλήθεια, από πέρουσι!

"Ελπίζω ότι δέν θα στενοχωρηθήτε πολύ είνε τή Κιμπαστέον, μίς "Οσγούδ, μου είπεν η Δόρα, όταν έτελειώσαν αί συστάσεις.

"Ενόμιζεν ότι ητο ύποχρεωμένη νά μου δείξη τή αξιοπερίεργα τής πατρίδος της, όπως κάμνει δια τούς ξένους όσοι έχου τήν μεγάλην τιμήν νά της άρέσουν.

"Εγώ ημουν άποφασισμένη νά μήν άποκριθώ παρά με μονοσύλλαβα, δια νά μή με προδώση ο ήχος τής φωνής μου.

" — Καλέ, τί λέτε! άνέκραξα προσπαθούσα ν' αλλάξω τόν τρόπον τής όμιλίας μου· απεναντίας!

" — Είσθε πολύ καλή, άπήνητησεν η Δόρα· τή Κιμπαστέον είνε πολύ άνιάρων αυτήν τήν εποχήν.

" — "Α! έψιθύρισα, και αυτός ο κακο-Κάρολος επανέλαβεν ως περιπατικηή ηχώ:— "Α!

" — "Αλλά τή καλοκαιρι, εξηκολούθησεν η Δόρα με συγκαταβατικόν ύφος, είνε αρκετά τερπνόν· έχω μερικές φίλας που θαυμάζουν ύπερβολικά κάποιας τοποθεσίας του.

" — "Αληθινά; είπα εγώ, γνωρίζουσα πολύ καλά τί έννοούσεν.

" — Ναι, είπεν η Δόρα, άλλ' αί φίλοι μου αύται δέν έχου καμή ποτε των ταξείδια· σεϊ που έρχεσθε από μακριά, θά είδατε βέβαια πολύ καλύτερα μέρη.

" Αυτό πλέον υπερέβαινε τή όρια δια τήν Καίτην Χάκετ.

" — Πως όμιλείς έτσι, Δόρα; άνέκραξε· γνωρίζεις πολύ καλά ότι τή βουναμάς είνε ώρατα, και δι' εκείνους ακόμα που έχου ταξιδιέψη. Μίς "Οσγούδ, έλπίζω ότι θα μείνετε αρκετόν καιρόν είνε τόν τόπον μας, δια νά κρινετε μόνη σας περι τών καλλονών του.

" — Χριστέ μου, τί φορά που πήρες! είπεν η Χαρά γελωσά, θαρρώ πως άκούω τήν Αϊμιλίαν Χώβ! "Αλήθεια, που είνε η Αϊμιλία; Δέν τήν βλέπω.

" — Μή τί άδιάφορον ύφος τή έλεγεν! "Εφάνητε καθαρά πως λίγο τή έμελε αν ημουν η δέν ημουν εκεί· δέν τής ήλθε καν η σκέψις νά έλθη νά με πάρη δια νά ιδώ έκείνο τή περιφήμον άνθος. Μ' έλύπησεν ο τρόπος της, και τήν εκύτταξα με τήν έκπληξίν, ώστε ένόμισεν ότι έπρεπε νά προσθήσει πρός γνωσίν μου:

" — "Η Αϊμιλία Χώβ είνε η Εανθίπη μας.

" — "Η Εανθίπη σας! άνέκραξα με τήν καρδιά μου σφιγμένη και με τή κεφαλή μου άναμμένο.

" — Ενόμιζα, ότι όλα εστρηγογύριζαν έμπρός μου. "Ακουσ έκεί, νά με παρομοιάση με τήν διεστραμμένην γυναίκα του Σωκράτους! "Ω, Χαρά!

" — "Η Εανθίπη σας! επανέλαβεν ο Κάρολος σαν παπαγάλος σωστός· άλλα τόν εκάτάλαβε ότι ητο έξω φρενών έναντίον της.

" — Είνε μίαν κυρατίτσα που κατηγορεί όλα και όλον τόν κόσμον, εξηκολούθησεν η Χαρά. Κάρολε Πρέστων, μή με κυττάτε είνε σαν νά θέλετε νά με πνίξετε, τή ξεύρατε πολύ καλά πως δέν λέγω παρά τήν αλήθεια.

" — Λυπούμαι πολύ που δέν συμφωνώ καθόλου μ' αυτό που λέτε, έψιθύ-

ρισεν μίαν στα δόντια του ο Κάρολος.

"Ω! Χαρά, Χαρά, σου που τόσο σε αγαπούσα, έτσι λοιπόν μου τή άνταπέιδες; Ποτέ είνε τήν ζωήν μου δέν ύπερα τόσον σκληρά: τί πικρά άπογοήτευσις! Μόλις και μετά βίας ήυρα τήν δύναμιν νά σκυψώ πρός τόν Κ η ρ ι ω νά δια νά κρύψω τήν συγκίνησιν μου.

"Ο Κάρολος ήλθε πρός βοήθειάν μου, και δια νά μου δώση καιρόν νά συνέλθω, έκαμωθή ότι μου διηγείτο· κ' εγώ δέν ξεύρω τί ιστοριαν τήν όποϊαν δέν ηκουσα, ηκουα όμως τήν Δόραν, η όποια έπηρε τή μέρος μου.

" — Δέν έπιδουκιάζω τήν διαγωγήν σου, Χαρά, τής έλεγε με χαμηλήν τήν φωνήν· ποτε η Αϊμιλία δέν θά όμιλούσεν έτσι δια σε, ούτε δια καμμίαν άλλην. Συλλογίσου τί ιδέα θά σχηματίση η μίς "Οσγούδ δι' αυτήν!

" — "Ω, άνέκραξεν η Χαρά, κλαίουσα σχεδόν από τήν σύγχυσιν της, μή μου όμιλείς έτσι, Δόρα, γιατί με σφάζεις! Γνωρίζεις πολύ καλά ότι εγώ σε αγαπώ περισσότερο παρά όλα αυτά τή κορίτσια, και δέν είμπορώ ν' άνεχθώ από σε ούτε τή ελάχιστον μάλωμα.

["Επεται συνέχεια] ΚΙΝΩΝ ΔΑΚΤΗΛΕΣ (Κατά τή άγγλικόν της Σοφίας Μάυ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

"Ο ποταμός γίνεται πλατύτερος.

" — Είμαστε στο άνοικτό πέλαγος,

— Αριστερά τή τιμόνι! φωνάζει ο Γιαννάκης, ο όποιος φοβάται μήπως προσεγγίσουν είνε τήν "Αγγλίαν.

"Η ναυαρχίνα με όλο της τή καμάρ βάζει αριστερά τή τιμόνι. "Ο πλοίαρχος Γιαννάκης τραβά δυνατά τή κουπί του. "Η βάρκα αρχίζει νά γυρίση τήν πλώρη της. "Η κουπιά που έτραβήξεν ο Γιαννάκης έκαμε τόν άφρό νά τιναχθί έπάνω από τή κεφαλή του Μπέμπη. "Ο κύριος Μπέμπης έννοιωσε που έπεσαν έπάνω στο πρόσωπό του μερικές σταλαγματιές νερού και λέγει ότι κάνει άσχημον καιρό.

— Μά όχι! λέγει ο πλοίαρχος Γιαννάκης.

— Ναι, σου λέω, φωνάζει ο Μπέμπης· άμα βρέχει, θά πη πως δέν είνε ώρατος καιρός!

"Ο Γιαννάκης του εξηγεί πως είνε μπόρα, και ο Μπέμπης επειδή δέν καταλαβαίνει τίποτε από αυτήν τήν εξήγησιν, αναγκάζεται νά κλείση τή στόμα του. "Ο Παυλής, ο όποιος παρηγόρησεν ότι, όσο λιγώτερον τραβούν τή κουπιά, τόσο καλύτερα πηγαινουν, σταυρώνει τή χέρια του με ήσυχη τήν συνείδησιν του. "Αλλά ο ποταμός ε-

"Ολοι δοκιμάζουν τή νερό.

φωνάζει ο πλοίαρχος Γιαννάκης, νά! δητέ τή μόνοι σας, τή νερό είνε άλμυρό.

"Ολοι δοκιμάζουν τή νερό.

— Ναι, ναι, λέγει ο Μπέμπης, ο

όποιος εύρίσκει τή νερό όχι τόσο γλυκό όσο τή κ ο κ ο που γλύφει.

"Ο Παυλής που έδοκίμασε κι' αυτός με τή δάκτυλο τή νερό, όπως οι άλλοι, δέν τή εύρίσκει καθόλου άλμυρό, άλλα, για νά μήν τόν είπουν πως είνε βλάκας, δέν λέγει τίποτα. "Αλ-

"Κάνει άσχημον καιρό."

πως τε, ο κύριος Γιαννάκης είνε πιο σοφός από αυτόν, και άφου τή λέγει αυτός πως είνε άλμυρό, θά πη πως είνε είνε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ',

— Αριστερά τή τιμόνι! φωνάζει ο Γιαννάκης, ο όποιος φοβάται μήπως προσεγγίσουν είνε τήν "Αγγλίαν.

"Η ναυαρχίνα με όλο της τή καμάρ βάζει αριστερά τή τιμόνι. "Ο πλοίαρχος Γιαννάκης τραβά δυνατά τή κουπί του. "Η βάρκα αρχίζει νά γυρίση τήν πλώρη της. "Η κουπιά που έτραβήξεν ο Γιαννάκης έκαμε τόν άφρό νά τιναχθί έπάνω από τή κεφαλή του Μπέμπη. "Ο κύριος Μπέμπης έννοιωσε που έπεσαν έπάνω στο πρόσωπό του μερικές σταλαγματιές νερού και λέγει ότι κάνει άσχημον καιρό.

— Μά όχι! λέγει ο πλοίαρχος Γιαννάκης.

— Ναι, σου λέω, φωνάζει ο Μπέμπης· άμα βρέχει, θά πη πως δέν είνε ώρατος καιρός!

"Ο Γιαννάκης του εξηγεί πως είνε μπόρα, και ο Μπέμπης επειδή δέν καταλαβαίνει τίποτε από αυτήν τήν εξήγησιν, αναγκάζεται νά κλείση τή στόμα του. "Ο Παυλής, ο όποιος παρηγόρησεν ότι, όσο λιγώτερον τραβούν τή κουπιά, τόσο καλύτερα πηγαινουν, σταυρώνει τή χέρια του με ήσυχη τήν συνείδησιν του. "Αλλά ο ποταμός ε-

— Αριστερά τή τιμόνι! φωνάζει ο Γιαννάκης, ο όποιος φοβάται μήπως προσεγγίσουν είνε τήν "Αγγλίαν.

"Η ναυαρχίνα με όλο της τή καμάρ βάζει αριστερά τή τιμόνι. "Ο πλοίαρχος Γιαννάκης τραβά δυνατά τή κουπί του. "Η βάρκα αρχίζει νά γυρίση τήν πλώρη της. "Η κουπιά που έτραβήξεν ο Γιαννάκης έκαμε τόν άφρό νά τιναχθί έπάνω από τή κεφαλή του Μπέμπη. "Ο κύριος Μπέμπης έννοιωσε που έπεσαν έπάνω στο πρόσωπό του μερικές σταλαγματιές νερού και λέγει ότι κάνει άσχημον καιρό.

— Μά όχι! λέγει ο πλοίαρχος Γιαννάκης.

— Ναι, σου λέω, φωνάζει ο Μπέμπης· άμα βρέχει, θά πη πως δέν είνε ώρατος καιρός!

"Ο Γιαννάκης του εξηγεί πως είνε μπόρα, και ο Μπέμπης επειδή δέν καταλαβαίνει τίποτε από αυτήν τήν εξήγησιν, αναγκάζεται νά κλείση τή στόμα του. "Ο Παυλής, ο όποιος παρηγόρησεν ότι, όσο λιγώτερον τραβούν τή κουπιά, τόσο καλύτερα πηγαινουν, σταυρώνει τή χέρια του με ήσυχη τήν συνείδησιν του. "Αλλά ο ποταμός ε-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

από εκεί, που έχει ένα σωρό γνώστους και φίλους; Όσου μπόρεση περισσότερους συνδρομητές. Και προσέθετε: «Για καλό τους» όχι για δικό σου!»

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να αναλάβουν: η Διονυσία Πηγή με τον Αέτον της Ερμού, Πρίγκιπα των Αθηνών, Τζιοτζιάντζουλα, Έρωταρ Καμελίαν και Χρυση Άρπας - η Νουταλγούσα Αθής με την Ναυτοπούλα της Ανδρού - το Άλκος της Κηφισιάς με την Ροδοστεφανωμένη Άνοιξη, Ίδανική Γλυκύτητα, Κόρη του Μοριά, Ρούλα Κωνσταντία και Έλληνας Ίου - το Κόκκινον Κρίνον με την Κοπήλάτιδα Κρόνον, Ασπίδα της Αθηνάς, Ράναρ Δούλαρ, Κεντρι και Κονσουλτόν - ο Ζαχαρένιος Άνθρωπος με τον Σίδ, Αγομανημένη, Φουγάρο της Εγγερίας, Πόγγον Αίφελ και Μιρόνττα - η Τζιοτζιάντζουλα με τον Σαυθόν Βοσκόν, Πρίγκιπα των Αθηνών, Σίδ, Μέλλοντα Δόκιμον και Άρεωτήρη των Πατησίων - το Αϊ-Λάιφ της Νεαπόλεως με την Ράναρ Λούλαρ, Άλκος της Κηφισιάς, Ίπκότερη του Μεσαίωνα και Αϊ-Λάιφ των Πατησίων - ο Όλυμπος με την Άραρ του Πηλίου, Πρίγκιπα της Μαγνησίας, Αέτον της Ερμού, Άμιον του Όλυμπου και Θεταλίδα Καλλιτέχνηδα - ο Ναυαγός της Κωνσταντίας με την Άραρ της Κερκύρας και Χαλιδέα Αμοιολογύον - η Νηούς των Δαυδών με τον Γάτορ της Ανατολής, Θερινή Προϊάν, Νεαράν Τζαρκίν και Κωνσταντιανόν Χαλιδάν - το Ταπεινόν Γιασεμί με τον Θεσσαλικόν Μενεξεδάκι, Θεσσαλικόν Άνθος και Άρσακιάδα Λαίρησας - το Ζωντανόν Άνθος με τον Μπελγαταυινάκι της δόδου Άβέρωφ, Ποητογάτορ και Λουλοδδί της Καρδιάς - το Αϊ-Λάιφ των Πατησίων με τον Κόκκινον Κρίνον και Αγομανημένη - ο Ίπκότες του Μεσαίωνα με τον Ίπκότερη του Λονδίνου, Ίπκότερη της Χίου, Ρόδιον Ίπκότερη και Μαδρον Ίπκότερη - ο Ίπερηφανος Ίππεδς με τον Ίψιπέτην Αέτον, Λειμωνιάτικον Ήλιον, Ναυτοπούλαρ της Ανδρού και Άγγελος της Αγάπης - η Άλκυον με τον Ένδοξον Μεσολόγγιον και Μικρόν Βολιστήν - ο Αέτος της Ερμού με την Ασπίδα της Αθηνάς - το Αϊ-Λάιφ του Περιοσίου με την Ζαππίδα, Ορειοπόλιον Ψυχόν και Κυρίαν με τις Καμελίαν - η Μεσημβρινή Άκτή με την Φιλόπατρην Ίάδα, Πρίγκιπα των Αθηνών, Νιαράρον, Ωραία Χαλιδέα και Σκουμένο Άστέρη - το Σπήλαιον Δοξαπατηρή με την Ξενιτευμένη Τραπεζουντιανόν, Θυμάρη του Καραμπαμπά, Σιδ, Λα-Φαλοιά, Κεντρι και Ναυτοκόρακα.

Των καθυστερούντων τετραδία δεν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περί ανταλλαγής Μικρών Μυστικών, αν δεν ανταποδώσουν πρώτα δια του Γραφείου μας τα όφειλόμενα.

Από ένα γλυκό φίλδακι στέλλει η Διαπλάσις προς τους φίλους της: Παταγού Παρόντα (ο τι μου στέλλεις το λαμβάνω τακτικά και μην άνησυχής) Παλλάδα (ώρατον το Π. Πνεύμα κ' εγώ άπόρησα δι' έκλεινη την άπάντησιν, αλλά πρέπει να υποδέωμαι ότι ήτο είρωνική) Φρουρίον της Μογεβασιάς (έστείλα όλας τας σχετικας οδηγίας, λεπτομερεια, εύρίσκει εις τον Όδηγον του συνδρομητου, εις το πρώτον φυλλάδιον του έτους τουτου) Τζών-Μποδλ (ανάγκη άπόλυτος να περιμένης μέχρι της δημοσιεύσεως των Αποτελεσμάτων, διότι από τώρα δεν ειμπορώ να σου είπω τίποτε) Άραρ της Κερκύρας (όχι, περι ξεσπαθώματος δεν με ειδοποίησαν, εύχομαι τα άριστα εις τον Σόλλογον σας βεβαίως θα διαπρήξη, άφου άποτελθίται από τόνον καλός κ' εθουσιώδεις φίλας μου) Ριγολέττον (ό, δε' αυτό δεν μου έγγραφες τόνον καιρόν; κάθε άλλο ήμπορούσα να φαντασθώ, αι πρώτασει; σου εις το προσέχεις; ο Ήλιοαρχος περιέχεται εις δύο τόμους) Γεώργιον Βαφειαδάκη (καλός ο Δεξιγριφός σου, αλλά ρίψε μιάν ματιάν εις τον Όδηγον, να ίδής ποτε έχεις το δικαιομα να στείλεις) Δεικαμένην Πελερίναρ (έστειλα: Μικρόν Τρελούλαρ (μην πικραίνεσαι, και με τον ζήλον που έχεις, γρήγορα θα προσδέσης και θα ειμπαρήξ να λαμβάνης μέρος εις όλους τούς Διαγωνισμούς, προς το παρόν, γράφει μου συχνά, να συνετίθης) Ζημιόραταρ, Μαριάνθη Βασιλοπούλου (έστείλα: Κουκουναροθρημύμον (ό Άνανίας θα επροτιμούσε να του στείλεις: κουκουναρία) Φιλοπάτρηδα Ίάδα (εύχομαι ή εμπνευσίς σου να κρηθή εύτυχής) Μεσημβρινή Άκτή (Ε) δια την ώραίαν έπιστολήν; θα προσέξω εις την Έπιστολήν και θα σε ανακαλύψω; αλλά πώς σε παριστάνει; αυτή ή φωτογραφία; σ' έρωτώ, διότι θα εινε βέβαια πολλά) Άροναυτοπούλαρ (το έλαβα και θα περιλήψθ) Μαριδάρ του Έυδρίπου, Ίδεώδες Κουκλάκι (έστείλα εκ νέου; έγινε καλά το Ζιζάνιον των Σπετοών; ειπέ του ότι Δίνιγματα δεν εινε δεκτά; άλλ' αι πρώτασει; του θα δημοσιευθού) Χριστόφορον Λάσκαραν (δεν επιτρέπεται αν ήθελες με ψευδώνυμον, μάστιχα αι παραγγελίαι εκτελούνται, μόνον μετά την παραλαβήν του αντίτιμου αυτών, διότι το Γραφείον μου δεν εύκαιρεί να κρατή λογαριασμούς) Δάκρυ της Ανατολάς (και αυτά αι ώραίαι πληροφορίαι... πρέπει να πληρωθού) Λευκόν Κρίνον (και) Μεριστέα (λοιπόν και εις άνωτερα; ώραία το λέγεις, ότι εν είχα και Διαγωνισμόν άλλαγής διευθύνσεως, βέβαια θα έπενες το πρώτον βραβείον) Άγριαύσαν Ψυχήν (βεβαίως, και οι άδελφοί των συνδρομητών θα πληρόνουν δια τας Πληροφορίας πέντε λεπτά την λέξιν) Ίπκότερη του Μεσαίωνα ([ΕΕ] και αν δεν ήξευρα την άγάπην σου, θα ήρκει να με πείση δι' αυτήν ή σημερινή ώραίη κ' εύγενής έπιστολή σου) Φιλελευθέρων Κρηττα (έστείλα: εύχομαι καλήν επιτυχίαν χειρισίμου εις τον Έξοριστον Έλληνα) Ζαππίδα (πολύ μ' εύχαρίστησεν ή έπιστολή σου, μόνον τας παραλήψεις σου δεν ειμπορώ να τας εκτελέσω όλας, και γνωρίζεις πλέον δια ποιόν λόγον...) Μεσολογγίτικα, Λειμωνιάτικον Ήλιον (δυ, τυγχός, δεν ύπάρχει άλλο τρόπος, παρ' να στείλεις 25 λεπτά δι' ένασπον τετραδίον σου, άντι των 10, - δια να σου τα στέλλω εντός φακέλου κλειστού, ως έπιστολάς) Χωλόρ Διάβολορ (αι πρόδοί σου, βλέπω, εινε μεγάλα: και άφού το πόδι έγινε καλά, όλα θα πάνε καλά) Αέτον της Ερμού (κ' εγώ άπόρησα με την συστολήν σου, να κυττάξης απέξω του γραφείου μου και να μη τολμής να αναβή; πολύ πράγμα! εάν ξανάλθης εις τας Αθήνας, έλπίζω να σε ιδώ) Όλυμπιον Άγωνα, Άράν του Πηλίου, Κόκκινον Κρίνον, (το έλαβα) Άρν του Παρνασσό (εινε συνδρομητήρια και έχει ψευδώνυμον) Λόρδορ, Κίτσοτερ, Αφροδίτη των Μεδίκων, Λουλοδί της Καρδιάς (το Άθροδόνει) μου άρεσε καλλίτερα: μη γράφης έτοι γρήγορα δια να μη χαλάσης το γράψιμόν σου ή ταχυγραφία σου, έξερεις, εινε πάρα πολύ δυσανάγνωστος: αυτό παθαίον συνήθως οι καλλιγράφοι) Καρδιογράφοτηρ (έχει καλάς) Όλυμπος (λαμπρή ή άπόρσις σου να μου γράφης συχνά, άφου έμαθες πλέον πως γράφου πραγματικώς, ή επαρχία σας όφείλει έναν άνδρίαν εις τον Ρήγαν) Ένδοξον Μεσολόγγιον, Κυρίαν με τας Καμελίαν (όχι: Μικρόν Ναυαρχον (εις το προσέχεις) Κίμα του Ιονίου (έστείλα) Ναυτοπόλου του Αιγαίου κλ. κλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 31 Μαίον άπαντήσω εις το προσέχεις. Ζητείται ή λύσις της εν σελίδι 180 δημοσιευομένης Μαγικής Εικόνας. Το κεκρυμμένο πρόσωπον θα ζωγραφισθή άπλω, ζνευ περιγραφής.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 14 Ιουλίου. Ο γάμος των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράψωι τας λύσεις των δι' διαγωνισμους, παύεται εν τω Γραφείω μας εις φακέλους, άν έκατος περιέχει 20 φύλλα και τμήματα φφ. 1.

290. Δεξιγριφος. Άρβρον κοινόν το πρώτον μου όπλον το δεύτερόν μου, Καί λίθος τις πολύτιμος εινε το σύνολόν μου. Έστάλη υπό του Καρδιογράφου

291. Στοιχειόγριφος. Είμαι εις εκ των σοφών, Άν μάλλατξ ένα γράμμα, Ένα ζών φοδερόν Σχηματίζεις εν τω άμα. Έστάλη από του Πράσινου Χαβιάρι.

292. Τονόγριφος. Λύσε και τούτο το σπουδαίον. Είμαι μια νήσος στο Αιγαίον, Άν όμως όυτονισώ, Άρευντίας πρέπει... να πληρωθώ! Έστάλη υπό της Θελοπούλας.

293. Ρόμβος. Το πρώτον και το έσχατον θέ σου το δώση ή Τό δεύτερόν μου εινε πενήν, που το γνωρίζεις Τό τρίτον κάποιος που ποτέ... ποτέ δεν Τό άλλο τρέξιμον νερού, - κι' ο ρόμβος τε- Έστάλη υπό της Ζινας.

294. Γονία. Οι σταυροί αποτελούν Κράτος. + * * * * = Δενδρόλιον. * * * * = Κάτι διαφανές. * * * * = Άρχαίος βασιλεύς. * * * * = Όρος νήσου. + * * * * = Πιτηνόν. Έστάλη υπό του Κροτίλου.

295-296. Μεταμορφώσεις. 1. - Η άρα δια 4 μεταμ. να γίνη μήν, 2. - Ο μήν δι' 7 μεταμ. να γίνη έτος. Έστάλη υπό του Ερωτόδ Νέφους.

297. Αριθμητικόν Παίγνιον. Έξεταζόμενος ο μικρός Νίκος εις την άριθμητικήν, άπήγγειλε κατά σειράν τούς αριθμούς: 8, 15, 7, 1, 3, 4, 12, 8, 1, 9, 10, 12, 7, 1, 5, 6, 6, 0. - Τι του είχον δώση να κάμη; Έστάλη υπό του Αρχαίου Έλληρος.

298. Διπλή Άκροστιχίς. Τα πρώτα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούν μουσικόν όργανον, τα δε μεσαία πόλην της Τουρκίας. 1, Νήσος του Αιγαίου, 2, Άργοναύτης, 3, Κάτι αδύνατον δια τούς ανθρώπους, 4, Έντομον, 5, Παταμός της Εύρώπης, 6, Θεά. Έστάλη υπό του Παρηγόρου Αγγίλου.

299. Φωνηεντόλιπον. χρστν - ργτσ - νκρν - θρηξ Έστάλη υπό του Ίτανικου.

300. Γρίφος. T' ke O ke P S ti; ke ke ke ke

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικου δραχ. 7. - Έξωτερικου φφ. χρ. 8

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και εινε προκληρωτέαι δι' εν έτος.

Περίοδος Β' - Τόμ. 10ο

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

« Δέν ήθελισα ν' ακούσω περισσότερα: αλλά μου έφαινετο ότι ήκουα διαρκώς τὰ λόγια που ειπε της Δόρας: « Σέ άγαπώ περισσότερο παρ' όλα αυτά τὰ κορίτσια. » - Άφού ήτο έτσι, διατί να μου κάμη όλους έκείνους τούς έρκους περι της φιλίας της; Διατί να μου ειπή τσας φορές ότι εγώ ήμουν ή εκλεκτή φιλη της; Κρίμα, που την αγαπούσα εγώ τόσο πολύ.

« Ο Κάρολος ήρχετο κατόπι μου. « - Θάρρος, μις Αιμιλία, μου έλεγεν εις το αυτί.

« - Δέν μπορώ! θελω να φύγω άπ' εδώ! επανελάβμανα εγώ σαν παιδάκι.

« - Για να σας γνωρίσουν, αι; Και να γίνετε ο περίγελως όλου αυτού του κόσμου;

« - Τόσο το χειρότερο, θελω να φύγω!

« - Μείνετε ήσυχη μια στιγμή άνόμα: σάς κυττάζουν. Έτσι! τώρα, φύγετε κρυφά από την κουζίνα. . . Νά με περιμένετε στην πόρτα: θα σας φέρω το καπέλλο σας και το ταμπάρο σας, και θα σας συνοδεύσω έως της μις Ξένης.

από πρόκειται να κομηθητε εκεί άποψη. Νά την ειδοποιήσω πως φεύγετε;

« - Όχι, όχι, προτιμώ να πάγω μόνη μευ' να πής μόνον της Βιργινίας πως έφυγα διότι εφοβήθηκα μήπως με καταλάβουν και είμαι. Ούτε λέξιν από όσα ήκούσαμεν, ενόησας;

« - Μείνατε ήσυχη, μις Αιμιλία, θα κάμω ό, τι πρέπει, έχετε πεποιθήσιν εις έμε.

« Ναι, ήμπορώ να έχω πεποίθησιν εις τον Κάρολον, εινε αληθινός φίλος, μου το άπέδειξε: δι' αυτό, του είμαι πολύ εύγνώμων! Το πιστεύετε; έδειξε τόσον λεπτότητα ώστε μου ώμίλησε εις όλον τον δρόμον δια πράγματα άδιάφορα, χωρίς καν να προφέρει το όνομα της Χαράς! Άν το έπρόφερε, μου φαίνεται ότι θα με έπιαναν τα κλάμματα! . . .

« - Έπέρασα πολύ θλιβερά την βραδιά μου: το πρωταπριλάτικο άστειό μου είχεν επιτύχη θυμασία, και κανείς δεν θέ να άνεκάλυπτε, αν δεν εξέφευγε της Ξένης κάτι να ειπή από την συνετισμένη αφρημάδα της. Και όμως! τί δεν θα έδι-

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15. - Έν τφ Έξωτ. φφ. χρ. 0.15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις Οδός Πατησίων, αριθ 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεία

Έν Αθήναις, 14 Ιουνίου 1903

Έτος 25ο - Αριθ. 24

αυτό, του είμαι πολύ εύγνώμων! Το πιστεύετε; έδειξε τόσον λεπτότητα ώστε μου ώμίλησε εις όλον τον δρόμον δια πράγματα άδιάφορα, χωρίς καν να προφέρει το όνομα της Χαράς! Άν το έπρόφερε, μου φαίνεται ότι θα με έπιαναν τα κλάμματα! . . . « Έπέρασα πολύ θλιβερά την βραδιά μου: το πρωταπριλάτικο άστειό μου είχεν επιτύχη θυμασία, και κανείς δεν θέ να άνεκάλυπτε, αν δεν εξέφευγε της Ξένης κάτι να ειπή από την συνετισμένη αφρημάδα της. Και όμως! τί δεν θα έδι-

« Και αι φίλες ανεπήδσαν από παντού! . . . (Σελ. 186. στ. γ'.)